

WEvent

ตามไปแอบดู...

คอร์ส ภาษาและวัฒนธรรมสำหรับวัยเด็ก
ที่ ร.ร.ภาษาฯ สาขาเพชรเกษม

อนิล พยุบเกียรติคุณ

ฝ่ายพัฒนากิจการการศึกษาและสัมพันธ์

เราจะสังเกตเห็นได้ว่า ในปัจจุบันนี้จะมีกิจกรรมฝึกทักษะทางวิชาการและภาษาต่างๆ สำหรับเด็กจัดขึ้นอย่างมากมาย ไม่ว่าจะเป็นค่ายวิทยาศาสตร์ที่ดี หรืออิงลิช แคมป์ก็ตาม โดยเฉพาะในช่วงปิดเทอมที่ผ่านมา นั้น WEvent ในฉบับนี้ของเราจะมาพาคณะคุณแม่ผู้ปกครองทุกท่าน ไปรู้จักกับอีกหนึ่งคอร์สเรียนภาษาที่น่าจะเป็นทางเลือกที่น่าสนใจ เพื่อเสริมสร้างทักษะให้แก่บุตรหลานของท่าน นั่นคือ **“คอร์สภาษาและวัฒนธรรมสำหรับเด็ก”** ที่โรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม สาขาเพชรเกษม

คอร์สภาษาและวัฒนธรรมสำหรับเด็กนี้จะเปิดสอนภาษาญี่ปุ่นให้แก่เด็กๆ ซึ่งก็เพิ่งเปิดคอร์สแรกไปในวันที่ 4 เม.ย.-28 เม.ย. 54 ที่ผ่านมาเองคะ เด็กๆ ที่เข้าเรียนคอร์สนี้ได้จะต้องมีอายุตั้งแต่ 7-14 ปี โดยจะเรียนวันละ 2 ชั่วโมง คือ ตั้งแต่เวลา 14.30-16.30 น. สำหรับเนื้อหาของคอร์สนั้นแบ่งออกเป็นเนื้อหาทางวิชาการ คือ จะสอนให้เด็กๆ ได้เรียนรู้ตั้งแต่ตัวอักษรคาตากานะและฝึกสนทนาประโยคภาษาญี่ปุ่นง่ายๆ ในชีวิตประจำวันและอีกส่วนหนึ่งเป็นส่วนของกิจกรรมพิเศษ ซึ่งเป็นกิจกรรมแบบญี่ปุ่นต่างๆ เพื่อให้เด็กๆ มีโอกาสได้เรียนรู้วัฒนธรรมของประเทศญี่ปุ่น เช่น การแต่งชุดยูคาตะ การทำข้าวห่อสาหร่าย การพับโอริกามิ

การประดิษฐ์ของเล่นและของใช้สไตล์ญี่ปุ่นและการเขียนพู่กัน ซึ่งถือเป็นช่วงเวลาของเด็กๆ รอคอยกันเลยทีเดียวและเท่าที่สังเกตดู กิจกรรมที่เด็กๆ ชอบมากที่สุดก็น่าจะเป็นกิจกรรมทำข้าวห่อสาหร่ายนั่นเอง เพราะนอกจากจะได้ลงมือทำข้าวห่อสาหร่ายด้วยตัวเองแล้วยังได้ลัดกันชิมฝีมือเพื่อนๆ อีกด้วยแถมน้องๆ บางคนก็ยกเอาไปฝากคุณพ่อคุณแม่ด้วยนะ

คอร์สภาษาญี่ปุ่นสำหรับเด็กนั้นอาจจะเป็นเรื่องใหม่และยังไม่มากเท่ากับคอร์สภาษาอังกฤษ แต่ก็ถือเป็นอีกหนึ่งภาษาที่สำคัญมากในสังคมของเรา เพราะประเทศไทยเองก็มีการรับวัฒนธรรมญี่ปุ่นเข้ามาในหลายๆ ด้าน เช่น ด้านธุรกิจ การท่องเที่ยว

อาหาร ความบันเทิง เป็นต้น ดังจะเห็นได้ว่าปัจจุบันนี้ โรงเรียนที่เริ่มมีหลักสูตรการเรียนการสอนแบบสามภาษามีมากขึ้น ซึ่งหมายความว่าเด็กรุ่นบุตรหลานของเราจะเรียนรู้เพียงแต่ภาษาอังกฤษเท่านั้น ไม่เพียงพออีกแล้ว ดังนั้น การให้เด็กได้ลองเรียนภาษาที่สามอย่าง ภาษาญี่ปุ่น ตั้งแต่เด็ก ถือเป็นก้าวพื้นฐานที่สำคัญเด็กจะเกิดความคุ้นเคยและรับรู้ว่าภาษาญี่ปุ่นไม่ใช่เรื่องยากและถ้าหากสนใจอย่างจริงจังพื้นฐานดังกล่าวก็จะช่วยให้เด็กสามารถพัฒนาไปได้อย่างรวดเร็ว

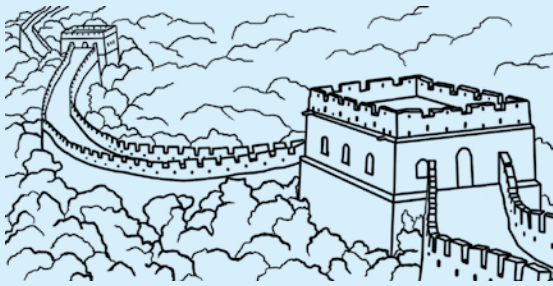
SmallTalk

(ฉบับสั้น)

ผจญกำแพงเมืองจีน

อาทิตย์ นิมนวอ

ฝ่ายพัฒนากิจการการศึกษาและสัมพันธ์

ล่วลี่ตี้ นักอ่านชาว TPA News ทุกท่านครับ Small Talk ในฉบับนี้เป็นภาคต่อของ **การผจญภัย กำแพงหมื่นลี้** หรือ **万里长城** ครับ ครั้งก่อนได้พูดคุยถึงขา (ปีน) ขึ้นกำแพงกันไปแล้ว เราลองมาดูกันว่าเมื่อขึ้นไปแล้วจะลงมาอย่างไรกันดี

การปีนกำแพงเมืองจีนเป็นอะไรที่โหดหินแต่ก็ดีต่อสุขภาพนะครับ โดยเฉพาะหัวใจ ปอด แขน หัวเข่า ฯลฯ เรียกได้ว่าครบทั้งร่างกายทีเดียว (หัวเราะ) ถ้าฟังชานี้ก็จะแยแล้ว ขาลงก็ขอเป็นอะไรที่ง่าย ๆ แล้วกันนะครับ วิธีลงก็มีด้วยกันหลายวิธี ใครใคร่เดินย้อนกลับทางเดิมก็เดิน ใครใคร่เดินต่อไปจนสุดทางแล้วไปลงเอาทางนั้นก็เดิน หรือใครที่ต้องการความระมัดระวังแบบสวนสนุกแดนสวรรค์ตอนนี้เลยก็ **下山滑车 (เขี่ยชานหาวาเซอ)** หรือ **รถรางสลัด** มันแปลกใหม่ในชีวิตผมมากครับตอนนั้นเห็นแล้วก็อดไม่ได้ที่จะลอง ว่าแล้วก็ไปซื้อตั๋วตัวกันเลย! แม่เจ้า! นี่มันแถวเขี้ยวควอหรือคริสตี้ครีมหรืออย่างไร ราวเป็นงูเลื้อยเลย แต่อัจฉริยะตรงที่แถวเดินไวมากครับ

รถราง 1 คันสามารถจุผู้โดยสารได้ 15 คน และผมก็โชคดีได้เป็นคนที 16 นั่นก็หมายความว่าจะได้นั่งหัวแถวถัดจากคนขับเลย... คุ่มเสียยิ่งกว่าคุ่ม ไม่นานก็เห็นรถรางสภาพล้นๆ สีสนับสับทรวงเลื่อนมาจากถู่ ชักใจไม่ตีว่ามันจะส่งเราลงไปข้างล่างหรือลงไปนรกกันแน่ ด้วยความที่เป็นคนหัวแถวซึ่งไม่เคยนั่งมาก่อนแต่ก็ต้องแสร้งว่าเชี่ยวชาญ ไม่กลัวอะไรทั้งนั้น กลัวชาวจีนจะรู้ว่าเป็นกระเหรียง...ตลอดเวลาที่รถรางวิ่งลงเขาไปก็สนุกสนานราวกับนั่งอยู่ในสวนสนุกเลยครับ มีการเข้าโค้งแบบแบบรถสูตร 1 อยู่บ่อยๆ เทโค้งได้หวาดเสียวสุดๆ (จนเกือบเทกระจัด) แล้วก็สามารถลงมาถึงพื้นล่างโดยสวัสดิภาพอยากกลับไปนั่งอีกนะครับ แต่ไม่ปีนกำแพงแล้วนะ

สถานที่ที่เราได้พบหลังจากนั้นก็คือ **八达岭熊乐园** (ป่าต๋าลิ่งหลงตงหย่วน) หรือ สวนหมีป่าต๋าลิ่ง เป็นสวนหมีขนาดเล็กๆ ที่อุดมไปด้วยหมีควายน่ารักน่ากอด ก็เลยขอชื่นชมความน่ารัก

สักหน่อย เอ๊ะ เหลือบไปเห็นจานเปลือกแดงโม ว่าแล้วก็หยิบขึ้นมาโยนไปให้หมिन้อยที่อยู่บนยอดเสาครับ แต่น่าเสียดายที่หมิน้อยของเราไม่สามารถรับได้ แต่น่าเสียดายยิ่งกว่าตรงที่หมิน้อยไม่ทราบว่ามันเสียตั้งด้วย เลยต้องจ่ายค่าเสียหายไปจำนวนหนึ่ง น่าอายจริงๆ

สุดท้ายก็ถึงเวลาเดินทางกลับ แต่จะกลับอย่างไรในเมื่อเราไม่ได้ย้อนกลับมาทางเดิม ข้อมูลที่หาไว้ก็ไม่ได้พูดถึงว่าถ้าลงจากกำแพงกลางทางจะกลับอย่างไรเสียด้วย แยกแล้ว แยกข้างหน้าก็เป็นทางแยก (ของชีวิต) อีก แล้วจะเดินไปทางไหน แล้วผมก็เลือกเดินตามทางที่คนหมู่มากเดินไป จากนั้นก็มาเจอกับท่ารถเมล์หลากหลายสาย แต่ทุกสายบอกว่าเข้าเมืองหมด...เออละ เข้าเมืองหมดใช้ไหม คั้นไหนก็คงได้ ว่าแล้วก็ขึ้นไปนั่งรอเวลารถออก แต่ต้องคอยสังเกตคนรอบข้างตลอดเวลาคว่าควรทำอะไร ชื่นถูกใหม่ แต่ก็ไม่ยากเกินความสามารถครับ รถวิ่งนานมาก จนแต่ละคนหลับสลบไม่สมประดีเลย (ผมแอบถ่ายรูปไปไว้แบล็คเมลด้วย แฮะๆ) สักพักใหญ่ๆ ก็มาถึงตัวเมืองปักกิ่งจนได้ ถือเป็นทริปที่ได้ประสบการณ์เยอะมากๆ อย่าลืมหาโอกาสไปลองกันนะครับ ถึงใจสุดๆ

ก่อนจะลากันไปก็เช่นเคยครับ เรามาปิดท้ายด้วยเกร็ดเล็กเกร็ดน้อยน่ารู้กัน ส่วนในฉบับต่อไป จะเป็นที่ไหนอย่างไหนนั้น คอยติดตามด้วยนะครับ

Small Tips

หมีในภาษาจีนคือคำว่า **熊** (สงข (ไม่ใช่ สะ-หยง) หรือ สง) ส่วนแพนด้ายักษ์จะใช้คำว่า **大熊猫** (ต้าสงขเมา) ถ้าแปลตามตัวจากท้ายคำจะหมายถึง “แมวที่เหมือนหมีซึ่งมีขนาดใหญ่” แพนด้าเป็นสัตว์ประจำชาติของจีนและเป็นสัตว์ที่ไม่เหมือนหมีเอาเสียเลย แม้จะอยู่ในวงศ์เดียวกันกับหมีก็ตาม เพราะอาหารที่แพนด้ากิน 99% เป็นใบไม้ ผิดกับหมีทั่วไปที่กินเนื้อและหมिन้อยหลินปิงของเราสะกดชื่อว่า **林冰** (แปลว่า ป่าน้ำแข็ง)

